

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H. C. G. LANGEMEYER, H. E. WESTENBERG, F. P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK. VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER— SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a 19^e JAARGANG 1 NOV. 1946 8 BLZ. No. 5

REDACTIONEEL

Het hondje was dokter en het ziekenhuis een groote kruik. Het etiket ging krakend open. Op sprong het Zotje, met een trilglans in de oogen, hij schudde zijn roode muts — de belletjes tinkelden — en schetterde: „Is het er al?”

„St . . . st”, vermaande het Hondje, dat er serieus uitzag met een roode kruis op het kruis, „de patiënt is nog in verwachting”. De Hoofdredacteur stapte naar buiten hij schudde met meewaardig gezicht de poot van Hondje. „We willen het beste er maar van hopen”, prevelde hij bleekjes en snelde weg. In de verte klonken trompetten der aftocht. Het Zotje ging weer troosteloos op een borrelglas zitten, dat reeds was gebruikt (maar nu leeg was). Met zijn vinger lekte hij langs de plakkerige glasrand en slikte die, daarna af. Het leven leek nu wat fleuriger. Dit maal werd het etiket behoedzaam geopend, een Engel trad naar buiten. Het Zotje knielde in verwarring, maar toen hij opkeek was er niets; slechts héél in de verte een roode, roode gloed met veel lintgeflonker.

„Ach”, zuchte het kereltje, „wat duurt het lang. Wat duurt het l....

„Hallodio”, klonk daarop de stem van Klaver Jas. (Dat is, zoo het U nog niet bekend was, het hulpje van de zetterij.)

„Waar wacht je zoo zot op, Zot?”; hij grinnikte om zijn onbeholpen woordspeeling.

„Panverjimme, jij Klavertje? Wat doe je hier? Dit is geen plaats voor kinderen op het moment! We zullen eens kijken of we niet bij Tante L. kunnen uitbesteden”. Hij belde aan bij het ziekenhuis, drukkende op de O van Bokma.

„St, st”, siste het boven uit een dakraam, „de grootste stilte is vereischt.” Het was tante L.

„Mijnheer de plaatsvervangende”, fluisterde Zotje, „kijkt U eens, wie ik hier heb. Het is Klaver Jas.”

Tante boog zich ver naar buiten om te kijken en.... hoepla.... toen was het gebeurd, ze storte naar beneden met haar onderlip vooruit. Het was een naar gezicht, iemand van zoo hoog te zien tuimelen.

Temidden van het tumult der lijkdraggers en huilebalken, barstte weer het etiket open en het Hondje stormde naar buiten.

„Een vierling”, blafte hij.

Deze week is het redactioneel niet voor U. Er is zoo iets intiemers gebeurd, dat zelfs de meest fragiele beschrijving ervan U niet aangaat. Zegt U nu zelf, U, die het las, U begreep het niet. Troost U dan, want U, had inderdaad kunnen vol-

staan met dit onderschriftje te lezen. U heeft geen deel gehad aan deze gebeurtenis, goed, laten wij hopen, dat U deze jaargang de gelegenheid hebt, Uzelf wél met de inhoud der Spiegel te vereenigen. Ja U!

Goede morgen.

De Redactie heeft zich op 22 October j.l. als volgt samengesteld:

H. Salm	Hoofdredacteur
G. H. W. Meeder	Griffier
H. C. G. Langemeyer	Redacteur
H. E. Westenberg	Redacteur
F. P. van Groningen	Redacteur
P. Croockewit	Redacteur
N. L. Prak	Redacteur

Uittreden.

Heeft U wel eens een thé-complet geconsumeerd? En heeft U dan wel eens juist dat heerlijke stukje kruimelige cake gemist bij dit „complet”?

Wie zegt mij hoe aergelijke *kleinigheden* U kunnen hinderen. Al bent U natuurlijk volstrekt niet materialistisch — hoe schraal leek U de kost — hoe weinig smaakvol — hoe onvolledig. Maar als U achteraf met den bediende afrekende, betaalde U toch een gulden vijftig — een gulden vijf en twintig voor Uw incompleet en vijf en twintig cent voor vlotte bediening.

Misschien weet U het al. Kijk U anders even in de kop van „De Spiegel”. Ik sta niet meer onder dit fraaie hoofd.

Het moet afschuwelijk geweest zijn voor den letterzetter, die mijn naam verwijderde. Ik zie zijn anders zoo vaste handen trillen van ontroering. Ziet hoe hij nauwelijks dit destructieve werk kan verrichten. Maar dan ineens: weg met dat woord daar. Weg met die letters, die al bijna vastgeroest zijn op hun plaats. Weg, weg.

Toch wist hij, ondanks zijn verwarring nog juist die oude letters in de bak „10 punts succes-letters” te laten vallen.

Als U nog eens een thé-complet nuttigt, verwacht U er dan geen cake meer bij. Want die koek is op! *)

v. L.

*) O, gut, die Lut. (Red.)

DELFTSCHE SCHOUW

Eens — was het laat? — dat de Schouw tout à coup.
 Hoog in de lucht en heel laag bij de grond.
 Koelkoude prikkeling vond.
 — Roze de dag was ontwaakt en een hand,
 Reuze groot, ruw, had uiteengerukt héél
 't Mistige zwerk. Als juweel
 Schitterde hemel en luchten, saffier. —
 Toen werd het hem zoo te moede, zoo vreemd,
 Zonderling blij en zoo frisch, zoo verjongd.
 Dwaas en verbaasd keek hij rond.
 En inderdaad, in het rond, zoowel hoog
 Als heel laag bij de grond, was geprang
 Wisseling, voortplantingsgedrang.
 Dan, bij het kijken 'naar al het krioel
 Kreeg hij 't gevoel van een walg. Hij bedacht,
 Slim vergeleek hij en lacht'.

Zooals een man na een machtige maaltijd
 vol en tevreden
 Tijd en manieren vergeet, als hij weet
 dat de dames gegaan zijn
 Traag met een brandende tak uit de haard
 zijn sigaar doet ontbranden
 En hangt op het blad van de tafel, de oogen
 maar moeizaam geopend.
 Dan voelt hij naad'ren de prijs voor de maaltijd,
 betalings zijns lichaam
 Dat nu hem dwingt tot de eenzame strijd
 met verblijdende afloop
 Hij zucht en hij zit op het blinkende wit en hij doet
 wat hij doen moet
 Trekt van het grijsgrauwe crêpe, enk'le vellen
 en geeft wat ze waard zijn
 Vijf schoone blaadjes dan prijken aan 't eind
 van de eind'loze plee-rol.
 Zoo, heeft een ieg'lijk Bestuur,
 in de woelige volte der groentijd
 Gevuld zich het onderlijf, week, met een
 toevlucht van rauw-groene leden
 En wank'lend na weinige weken van
 vadsig verteerende schoonheid
 Snel retireert zich in stevig gemetselde
 kamers der Phoenix
 Zoo na een pijnlijke, langzame strijd met
 verblijdende afloop
 Wijdt het de namen der oude bestuur'dren
 zijn roem en zijn schoonheid
 Spreidt het de vijf nieuwe namen ten toon
 in de ledige zalen.

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
DELFTSCH STUDENTENCORPS

De Redactie is voortaan gevestigd op Koornmarkt
 62. Voorts zijn bij de Redactie nog verkrijgbaar
 herdenkingsnummers à f 2,— en rijmprenten
 à f 1,50.

Namens de Redactie:
 G. H. W. MEEDER, Griffier.

Hier roept Ruigbehaarde Wodan
 donderend d' installatie slogan
 „Kun je nog sporten, knor dan mee
 In D.S.S. A.G.V.D.!”

En ping!
 Het fijnbesnaarde Polletje
 pang!
 Legt in rijtjes
 ping!
 Als grolletje
 pang!
 Weer Drie eitjes

De Schouw heeft nu 't vizier.
 Op 't lallende Lagadier.
 Met rood gezwollen lellen en Klaroen-
 Geschal schrijdt de Kalkoen,
 Het Lagabeest; een dikke drop
 Van geel-rood vocht druïpt op
 De vloer, daar gilt de ijscoman
 „Een van vijf”,
 „Ga hem te lijf”,
 't Toneelwîjf,
 Die zich allang verkocht wist
 Met haar onterechte rotlist
 Op de installatie — wie is secretaris?
 Wie president, wie gelooft dat het waar is?
 Ik zag dat naast de muurblom, tuur glom
 Blom?
 Kom!
 Op societeit
 wordt druk gevrijd.

.... Het Corps.... een schouwburgtoneel....
 .... Bill... spreekt te veel....
 .... Werk!.. Smoes!.. Streel.. en Vergeel....

Tararaboemdié, daar heb je Willem V.
 Al in de Weerbaarheid,
 Die aan een miskraam lijdt.
 Tararaboemdié daar is weer, Willem V.
 Vrij Studie spint tevreë
 Tralabourdonié!

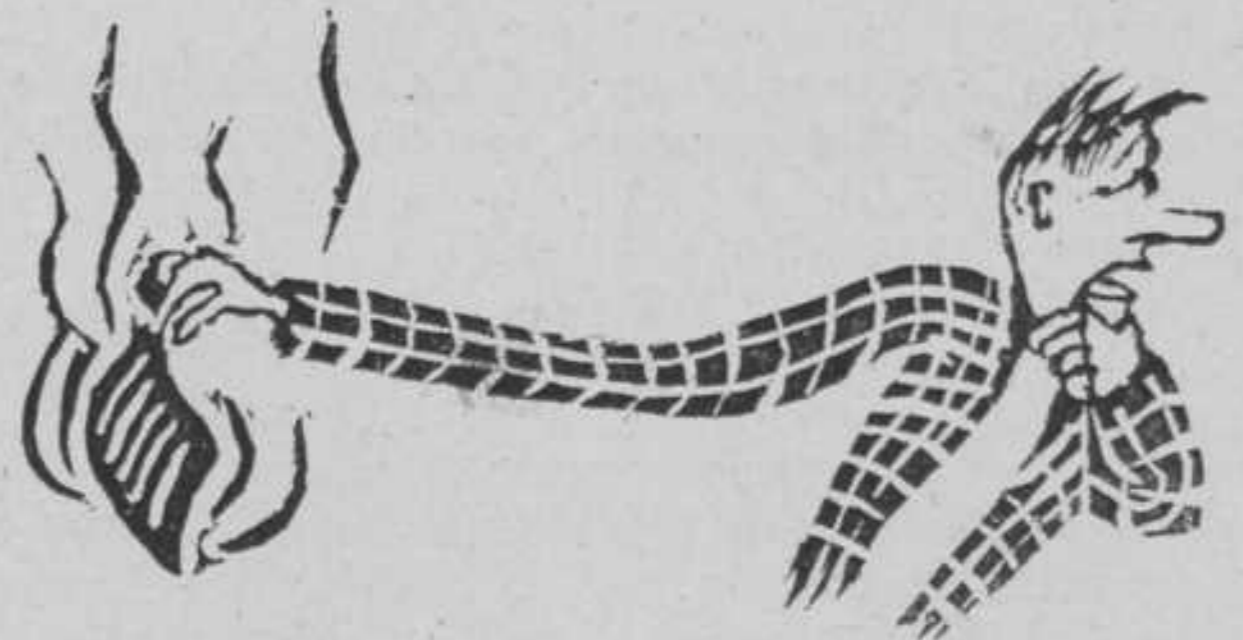

Ienemiene moetbal,
 Vijf pond voetbal
 Vijf pond Schlebb
 Ienemiene voebal speelt de baas,
 blijkbaar over Rugby?
 als ik die flut zie,
 en dat gekruk zie
 Krijg ik weer zoo'n ellendige
 boersmaak in de mond.

Daar is de tafel met kruik en tabak
 Daar is de schaar
 Hier staan de crocussen, ginds de prak
 Op de grond ligt een haar.

Daar is de prullebak. Kijk! Daar de kachel, kijk!
 Dat is de stoel —
 Gang der Redactie; het spel en het rijk
 Van de vlammen, Betoel!

Hier zit de Schouw en zijn kijker schuift in
 Hier is hij thuis
 Hier staat de kachel, die goeie Godin,
 Zij verslindt het gespuis . . . .

't Waereld vergeten, verwaterde Corps
 Verwisselt van vel, jusqu' à la mort.

UITTREDE.

Het is als de wilde herfstwind, die wolken voor de zon en regen over de wouden zal jagen, die toornig zijn woede zal uitbulderen over de ranke pijnbomen en de struiken zal geeselen tot zij beroofd van hun pracht zijn overmacht zullen gedogen.

Het is als het hemellicht dat in zijn allesvernietigende kracht de eeuwenoude stammen zal kloven en splijt stukken met woest geweld zal slingeren tusschen het struikgewas, dat zich angstig naar de aarde buigen zal.

Het is als de afgeleefde grijsaard, die met de laatste krachten naar de vuile tafel in zijn verwaarloosde woning zal strompelen om het stompje kaars uit te doven, dat hij uren te voren met bevende hand heeft ontstoken en nu aan het einde van de eeuwigdurende avond scheefgezakt is waardoor logge kaarsvettranen over het tafelhout biggelen.

Het is als de aan narcotica verslaafde slappeling, die zonder strijd zijn lichaam het doodelijke vergif laat opzuigen, zich willoos overlevert aan een doodsstrijd zonder mededogen waarin tenslotte het levenslicht uitglimt.

Aan alles komt een eind.

Woelig schuift de bonte menschenmenigte zich langzaam langs het perron. Struikelend over valiezen, vechtend om een plaats op te schuiven, druk redeneerend en zich overgevend aan levendige gesticulaties kruipt men voort. Achteruit is onmogelijk, het heeft ook geen zin. Als ik het einde van het perron nader gaat het sneller; ik verwissel nog eenmaal mijn beide koffers en ontdek dan met een zucht van verlichting en met een gespannen gevoel van nieuwsgierigheid de groote Neon-letters:

SORTIE

R. R.

UITTREDE

Sprookje (zonder moraal).

Het begin is niet belangrijk, dat kan verschillend zijn. B.v.: Midden in het stadje, dicht bij de markt, stond het oude statige regentenhuis met de hardstenen stoep, de breede voordeur en het bovenlicht met de gouden sterretjes. Nog nooit had er een verhuishwagen voor deze stoep gestaan en de bewoners vertelden steeds met eenige trots etc. etc.

Of ook:

Bång! Terwijl hij de voordeur dichtsloeg, drong het tot hem door, dat hij hiermee weer het gezellige leven van het kantoor de volle straten, bonte lichtreclames, bioscopen en warme café's voor de huiselijke sfeer; dreinende kinderen, koolstank en een vet, vuil tafelkleed als iedere dag, verwisseld had. Fantasie voor werkelijkheid, etc. etc.

Of anders:

Dit was de laatste dag, dat hij het hout bewerkte, want de tengels en latten waren gelegd, rustig zette hij het gereedschap weg. Zijn vrouw kwam buiten, het kind op de arm, etc. Of we kunnen het ook als volgt doen:

Was het de vallende avond of het mulle zand, dat de paarden zoo onregelmatig en stootend aan de strengen deed trekken? Door het raam van de zigeunerwagen tuurde bezorgd het gezicht van etc. etc.

Misschien ook:

Hoog tegen de azuren ochtendhemel stak het grijs van de torens en het leisteenen dak . . . .

Het mag een kasteel of een café, een boerderij of een baanwachtershuisje zijn; zooals gezegd, dat is allemaal hetzelfde. Maar in al deze huizen hangt wel een spiegel en misschien staat daaronder dan wel het weerhuisje, op een plankje, vastgespijkerd aan de muur. Nu mag een weerhuisje ouderwetsch zijn, maar wat valt er te vertellen van een moderne, nuchtere hygrometer; een koperen doos met een wijzertje?

Het was nu al een paar dagen slecht weer en al die tijd stond de regenman voor zijn deurtje met zijn paraplu op, zich afvragend; waarom hij daar eigenlijk bleef staan in de kou en de regen en waarom hij niet naar binnen ging; maar er zijn nu eenmaal dingen, die ook een regenman niet kan verklaren en daarom wachte hij maar op de zon.

Die kwam, maar, o zoo zwak en warmte gaf hij niet. Donkere wolken bleven door het hemelruim jagen en het regenmannetje ging in zijn deur staan kijken naar dit machtige schouwtooneel. „Veranderlijk” zei het weerbericht. Dit was het eenige moment, dat hij met zijn buurman, het zonneventje, een gezellige kout kon beginnen en net zooals echte menschen bespraken ze ijverig de groote politiek, die hun heele leven beheerschte:

Het weer wil maar niet opknappen, en nu nog dat hoogedruk front in Zuid Scandinavie, mengingsniveaus, dat belooft niet veel goeds voor de komende week. Kijk eens, wat een aardige cirrostratus.

In elk geval is de altocumulus castellatus opgelost en het komt me voor, dat het discontinuïteitsvlak vrij laag ligt.

Zoo praatten ze door tijdens „veranderlijk” over koetjes en kalfjes, totdat plotseling de zon met volle kracht doorkwam,

en daar stond onze regenvriend nu met een kletsnat regenscherm midden in zijn kamertje. Waarom hij dit ding niet opborg, zoo dat zijn kamertje, niet heelemaal nat werd van de druppels wist hij niet, maar er zijn nu eenmaal problemen, die ook een regenman . . . . ach ja, dat wist U al.

Eens was het weerhuisje kapot geweest en de hertog uit het groot kasteel en de kantoorclerk met de dreinende kinderen en de boscharbeider, die zijn eigen huis bouwde, zij waren allemaal door een hevige onweersbui overvallen, zonder regenjas en zonder paraplu. — De oude dametjes uit het regentehuis gingen toch nooit uit en de arme zigeuners hadden heelemaal geen paraplu. — Het zonneventje met zijn parmantige zomerpakje en wandelstokje had toen ernstig kou gevat, maar dat alles was lang geleden. Juist had de regenman zijn paraplu toch maar opgeborgen — ach ja, waarom ook niet? — of het begon alweer te regenen: Wip, daar stapte hij naar buiten en wip, daar was zijn buurman binnen.

v. d. VI.

INTREDE.

Het regende buiten.

En het handje van een klein oë-heertje omklemde stevig mijn pols, het was als of een klef doorweekt touw mijn hand afsnoerde en machteloos werd ik door deze venijnige greep meegesleurd door de donkere nacht. Mijn das was een natte spons en bij elke stap liep telkens een druppel langs mijn ruggegraat naar beneden. Ik werd nat tot op de vreemdste plaatsen. Alle weerstand, die nog in mij was, loste zich op in het zuivere regenwater en droop in mijn schoenen. Steeds hoorde ik in de diepte, waar mijn voeten strompelden, slechts het zuigende, glibberige verzet.

Hij bekommerde zich nergens om en trok mij voort. Een paar steenen treden een groote groene deur, nog een paar treden, weer een deur en we stonden in de hal. Ergens verweg besefte ik, dat mij dit alles wel bekend was, maar die vervloekte druk op mijn pols . . . . vreemd.

Wreed werd ik door het kleine typische ventje de trap op getrokken. Even had hij een onheilspellende blik over zijn schouders geworpen. In de samengeknepen oogen had ik een vonk van plezier gezien en de grijns op de lippen was niets anders dan een opgetrokken plooi geweest. Een ruk aan mijn pols van die klamme ijzersterke vingers deed mijn slap lichaam met een schok volgen.

De moed was mij in de schoenen gezonken. Wat kon ik anders doen? Ik moest hem volgen. Bång had ik mijn oogen gesloten. Een deur ging vóór mij open en viel vlak achter mijn rug weer dicht. Nu stond hij stil en ik ook. Langzaam verslapte zich de omklemming de harde vingers gleden weg en lieten een vuurroode striem achter.

Terwijl ik voorzichtig over mijn gevoellooze, dikke vingers wreef, zag ik hem stiekem naar mij lachen. De plooi opende zich, een tong sprong er uit, die eerst brutaal in mijn richting wees en krulde zich daarna naar boven om het puntje van zijn blauwroode neus te bedekken. Scheel en tevreden bekeek hij deze lenige krachtprestatie ondertusschen knippend met het rechter en dan weer het linker oog.

Ik begreep het niet en wilde argeloos mijn schouders ophalen, maar merkte huiverig, dat dit niet ging. Alles zat vastgeplakt en de benodigde ruimte om mijn weerzin uit te drukken, werd mij niet gegund.

„Kijk, daar achter je!” En toen... zag ik de ballustrade en keek er over heen de diepte in.

Eerst zag ik een tijd niets en daarna een grauwe kriewelende massa.

„Een practische uitvoering van een theoretisch uitgedachte technische teekening”!

Een raderwerk in een plat vlak met allerlei groote, kleine, dikke, dunne, schijnbaar groote en kleine en zelfs schijnbaar dikke en dunne radertjes, die draaiden, werden gedraaid of wilden draaien. Belangrijke en minder belangrijke of overbodige en minder overbodige wieltes met tanden. Ergens vijf groote — representatieve — en daarom heen de heele massa. Ik was betoverd door hem, kon mijn oogen niet geloven en zij zochten naar mijn metgezel die rustig op de ballustrade zat en uit een oliespuit dikke smeeroilie naar beneden spoot. Met

een schaterlach keek hij naar het resultaat. En ziet, de radertjes met olie bespat gingen zoo snel draaien, dat ik ze niet meer als radertjes herkende. Het scheen erg leuk en prettig te zijn een beetje van die olie te proeven want plotseling kwamen alle radertjes aangeraerd om toch ook een spatje van deze olie op te vangen. Ze gingen zelfs allemaal in een keurige rij staan net als raderdiertjes. Na een tijd was bijna elk radertje beölied en draaide om het hardst. Enkele die niet in de olie zaten, deden net als of, stiekem, mee. Alles draaide en draaide. Het duizelde me, ik sloot mijn oogen en deed een stap achteruit. Een schrille uitbarsting deed me opschrikken het mannetje had de oliespuit naar beneden gegoooid. Naar het opstijgende geraas te oordeelen werd er om gevochten. Met een rood hoofd van opwinding kwam hij met een groote sprong naast me neer, gaf me een stuk papier en een pen. Ik wilde hem iets vragen maar zag alleen wat nattigheid waar hij gestaan had. En toen begreep ik het..... Het regende buiten.....

HeWe.

Geboorte.

In de eeuwig naar chloroform ruikende ziekenhuiszalen heerscht een gedrukte stemming. Drie mannen in witte jassen loopen door de lange gang, straks gaan zij altijd weer, rechtsaf. Een jong stel, vroolijk, maar bedrukt, loopt snel achter de drie witte mannen aan. Bij een groote deur hielden de mannen stil, één keert zich om en zegt: „Weest gerust, het duurt niet lang.” Daarna slaat de deur achter de drie mannen dicht.

Zoodra de mannen echter binnen waren, veranderde hun geheele houding, ieder wist zijn taak. De machine in het midden van het vertrek begon te brommen, geklik van schuiven, gezoem van motoren. Verscheidene fleschjes en capsules werden in de machine gebracht. Het duurde niet lang; de groote glazen schuif van het toestel werd geopend en het nieuwe wezen, blozend en wel, lag in de armen van den geleerde, een zoon . . . . No. 2501.

Verheugd gingen zij naar buiten en feliciteerden de ouders. Het was een zoon van de wetenschap, een kind samengesteld uit de gronddeelen der biologie, met een kennis door anderen gegeven. Het groeide op tusschen de wetten van de opvoeding, de voorgeschreven leermethoden, de gemakken van de techniek. Wat is de waarde van dit leven, kan hij ooit eens dwaas zijn, kan hij eens anders zijn als een ander, hij moet nu eenmaal leven. 2501 werd grooter, hij begon te beseffen wat hij was, een gewrogt, een systeem, hoe gecompliceerd ook, toch een berekend geheel.

In de zalen van het ziekenhuis rook het nog en weer kwamen de ouders voor een blijde gebeurtenis. Terwijl voor de zooveelste maal de ouders wachtten, werd de spanning gebroken. Aan het einde van de gang, daar kwam het, een gedaante rennend door de lange gang, een man met een pakje onder de arm, ook hij sloeg rechtsaf. Hij rende op de deur af waar het jonge paar voor wachtte. De deur sloeg open, de drie witte mannen staarden den bezoeker aan, slechts kort. Bang . . . . No. 2501 was niet meer. De gangen waren niet lang en recht meer; de lucht rook naar kruitdamp. Nu konden de andern het leven waardeeren. Eén wist zich aan het systeem te onttrekken. En door baanbrekende vernietiging van het oude, was een nieuw leven geboren.

TIWECORK.

INTREDE.

Het was laat en koud en buitendien waren de lucifers op, definitief op. In het provisiekastje, dat de vlekken in het behang zoo meesterlijk camoufleert waren ze niet; in geen enkel pak, geen enkele jas was ook zelfs maar een afgebrande te vinden. Natuurlijk waren ze boven op de boekenkast waar ze anders altijd liggen heelemaal niet.

Gedachten aan vroolijke rooksluizen, verwarmende wolkjes die dartel krijgertje spelen onder het lamplicht, zoojuist nog oorzaak van handelen verdwijnen eensklaps. Blijven slechts de dierlijke uitingen van een mensch, die zich gekrenkt en beleedigd weet, die door een nietigheid zijn luchtkasteel tot puin zag worden.

Zijn woede en haat zijn nu verschrikkelijk, en wee het arge looze vriendje dat op dit late uur nog mocht komen opdagen, zijn vuurtje zou met een wrok aanvaard, hijzelf ten spoedigste de deur gewezen worden. En ook het armzalige doosje zelf als het nu gevonden werd, zou smadelijk vertrapt zijn door dezelfde voeten die nu over het schaarsche oppervlak tusschen bureau en tafel aan het ijsberen zijn, of weggeworpen door dezelfde hand, die juist nog zijn woede koelde op de deurtjes en de laatjes van het buffet.

Tenslotte faalt de wilskracht voor een oogenblik, maar juist

als eindelijk besloten is van het rooken dan maar af te zien, schijnt ergens achter in het geheugen een klein lichtje aan te gaan. Zooals een man, hulpeloos en zonder licht verdwaald in een grottenlabyrint na uren in het duister getuurd te hebben zijn lichtpuntje en zijn verlossing voor zich ziet.

Dit is een groot oogenblik, doktoren die na jaren ingespannen zoeken hun microscoop scherp stellen op de gezochte bacil, uitvinders op de momenten dat schijnbaar zonder oorzaak de oplossing van hun problemen in hen opwelt, dichters juist voor zij, als door een macht buiten hen gedreven, het aanschijn zullen geven aan een kunstwerk. Zij allen kennen het. Eén oogenblik voelt de eenzame zich koning over eindeloze verten. Aan zijn begeerten is in een redeloos moment en op het onverwachtst voldaan, zijn twijfel is verdwenen, de spanning van hem weggenomen. — Wat stond mij anders nog te doen, dan het doosje uit de kachel te halen, te genieten van een laatste sigaret en te schrijven.

v. G.

INTREDE.

Waarom zouden we schrijven? Waarom zouden we ons de moeite geven een blad te laten drukken, waarvoor zoo weinig belangstelling bestaat? En waarom zoudt U de moeite nemen om toch elke Zaterdagmorgen op uw sloffen en in uw niet geneel heldere kamerjas gestoken dat blad uit de bus te gaan halen? Ja, waarom leest U het eigenlijk?

Er wordt geschreven om dezelfde reden als er gesproken wordt: omdat er toch altijd weer gehoopt wordt dat er lezers zullen zijn die het verstaan. Omdat we contact tot stand willen brengen tusschen de schrijvende en de lezende.

We bewegen ons niet alleen in en wereldje van reageerbuisen en radiolampen, van teekenborden en draaibanken. Die dingen doen er eigenlijk niet veel toe. Ze zijn de aanleiding dat we hier zijn, maar ze bepalen niet hoe we hier zijn. Het gaat om de menschen tusschen en achter de machines, om de anderen die door deze aanleiding ook hier werden gebracht. Het doel is om met dezen in contact te komen, om verband te brengen in een massa individuen die elke gemeenschaps gedachte vreemd is, die hun omgeving alleen nog maar zien als hun persoonlijk domein. Juist daarom zal die omgeving zoo weinig de hunne zijn omdat ze niet voelen daar zelf deel van uit te maken, maar alle anderen een plaats willen geven in hun wereldje.

Het doel is elkaar tenslotte zoo te verstaan, dat we kunnen zeggen: Nu heb ik een goede avond gehad. Nu heb ik iets van een ander begrepen, en daarom van mezelf.

We kunnen ons met elkaar verstaan op allerlei manieren. In een gezang, in een klap, in een blik. Maar meestal verstaan we elkaar het best in ons eigen Nederlandsch. Waarom? Omdat dit het middel is met zooveel moeite geschapen om elkaar te verstaan. Achter elk woord staat een traditie van een langzamerhand er mee vergroeid begrip. Voorzichtig is eerst geprobeerd of het woord ook de gedachte wel overbracht en daartoe werd het begeleid door een stoet van beeldspraken en omschrijvingen. Dan beweegt het zich langzamerhand gemakkelijker en vrijer. De schrijver voelt dat nu het herhaaldelijk in een bepaalde beteekenis is gebruikt, het woord voor zich zelf spreekt. Tot het zoo vast aan een begrip is geklonken, dat het vanzelf spreekt, en de gebruiker niet meer behoeft te trachten zijn gedachten uit te drukken met een woord, waar zelfs moeite heeft om aan het begrip anders te denken dan door het woord. Het woord heeft dan het begrip vervangen, het is cliché geworden. En als de woorden zoo steeds meer vast komen te liggen, wordt de taal steeds schematischer, de stijl beknopter en de krant dunner. Dan ligt de oorspronkelijkheid in de volgorde en kan men de lezer nog alleen maar treffen door het gebruik van een woord in een geheel andere beteekenis dan de gewone. Zoo staat het woord als trait-d'union tusschen ons. Hierdoor kennen we elkaar en niet doordat we allemaal dertig gulden op gironummer 31038 hebben gestort.

Gedeeltelijke herhaling, résumé en conclusie.

Waarom schrijven we? Waarom leest u het? Omdat we in dezelfde vereniging zitten en elkander als broeders moeten liefhebben. In het Officieel Orgaan wordt contact gelegd tusschen het produceerende en het consumeerende deel van het Corps. Het contact wordt tot stand gebracht door Het Woord. Het Woord is een taaldaad die weer andere daden tot gevolg heeft (b.v. een Almanakinzending). Hoe meer woorden hoe meer daden. Dit is de z.g. activiteit, die tot resultaat zal hebben: Het Sterke Corps. Het doel van de Redactie is daarom de Spiegel geheel vol te schrijven, want dan is zij actief en U niet. Maar troost U: niet iedereen kan wat zeggen, want dan zou niemand iets verstaan. Er moeten ook luisteraars zijn en uw aanwezigheid in de zalen is vol-

(Vervolg op pag 5 links onderaan).

Om aan het verlangen om zich nog eens te verdiepen in het studentenleven tijdens de bezetting te voldoen is (buiten den kring van het voormalig studenentverzet) het plan opgevat de volledige bezettingsuitgave van „de Geus onder studenten” in fotocopie te reproduceeren. Indien hiervoor voldoende belangstelling bestaat zal het mogelijk zijn een in eenvoudige band gebonden fotocopie (zwart op wit in oorspronkelijk formaat) voor ongeveer f 12,50 beschikbaar te stellen. Het aantal bladen is ongeveer 170.

Deze heruitgave is uitsluitend bedoeld voor degenen, die „de Geus” als historisch document in hun bezit willen hebben. Geen enkel nader doel wordt hiermede nagestreefd, ook niet een commercieel. Slechts met het oog hierop hebben de redacteuren van „de Geus” geen bezwaren tegen een eventueele heruitgave willen maken.

Degenen, die een exemplaar zouden wenschen te ontvangen kunnen dit schriftelijk te kennen geven aan Mr N. F. Hofstee, Hoekwaterstraat 92, Voorburg, Zuid-Holland. Nader bericht volgt dan te zijner tijd.

MANNEN*, MANNEN, Mannen op de... eh... nee ergens anders... planken van de Doelen.

Ach, wat dot het er toe! Ik zag ze op gaan, afgaan, opmaken, afmaken, enz.- op en enz. af.

De lichten in zaal doofden om het onderwerp aantrekkelijker te maken, het doek ging langzaam op en toen... gebeurde het. Wat er precies gebeurde weet ik eigenlijk niet meer, maar dat het SPANNEND was, kan ik u verzekeren. Want geen moment is mijn onverzadigd oog van dit Lustere spel afgeleden. Alleen één keer. Toen mijn lieftallige D.V.S.V. heer, let wel van schrik zijn tasje met al het bankpapier liet vallen en ik gretig tastte tot ik het vond. Ik miste wat, maar de souffleur was zoo vriendelijk om het te herhalen. Ik was weer bij.

Werkelijk, Dames, deze Heeren hadden iets te vertellen en wel over vrouwen, steeds weer vrouwen. We zouden niet graag beweren dat het geheel overal even diepzinnig en verheffend was, maar de dikwijls charmant scherpe dialoog en de vlotte weergave konden toch enkele open doekjes aan de zaal ontlokken. En tenslotte was het opvoeren van een dergelijk stuk op zichzelf al een prestatie. Dat er bij de organisatie wel het een en ander bleek te haperen t.a.v. de hiërarchieke verhoudingen bij den ouderen broeder kan desnoods worden vergeven. Maar zoodra ik een allercharmante Port aangeboden kreeg en de eerste tonen over de dansvloer heen scharrelden, kon men de heeren op een ander terrein leeren kennen.

* Door een ongelukkig misverstand tusschen de Redactie en de zetter, die meende dat het woord vrouwen in de Spiegel niet op zijn plaats was, is overal het woord vrouwen vervangen door mannen en omgekeerd.

L. P. TIWECORK, HeWe

(Vervolg van pag. 4).

doende gerechtvaardigd doordat u meewerkt aan een indruk van gezellige volte en aan de natuurlijke verwarming. Ook voor de leden die meenen dat dit niet voor hen geldt, schrijft de Redactie omdat zij hen iets te zeggen heeft en deze leden haar niet. En voor het lid dat meent dat ook dit niet voor hem geldt, schrijft de Redactie, omdat zij eens per week een kwartier alleen aan het woord wil zijn.

L. P.

93ste ALMANAK

De Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten-Almanak deelt ons mede, dat zij besloten heeft dit jaar geen Almanak uit te geven. In de plaats daarvan zal een Jaarboek uitgegeven worden, die een adreslijst van leden en ingeschrevenen en een overzicht van de activiteiten der Ondervereenigingen zal bevatten terwijl bovendien een gedeelte van de beschikbare ruimte gereserveerd blijft voor de Technische Hoogeschool, indien deze instantie daar tenminste prijs op stelt. Een eenvoudige kalender zal het geheel completeeren, dat, ingenaaid, tegen billijken prijs nog vóór de Kerstvacantie voor de leden van het D.S.C. verkrijgbaar zal worden gesteld. Om wetswijzigingen te voorkomen zal de naam Almanak gehandhaafd worden.

De Almanakredactie teekent hierbij het volgende aan:

EEN ERNSTIG WOORD.

Lezers, het is misschien niet de gewoonte in het Officieel Orgaan „De Spiegel” serieze stukken te schrijven; en zeker niet was de Almanakredactie dit gewoon. Maar de huidige toestand dwingt haar ertoe, van deze regel af te wijken.

Lezers, het is iets ernstigs, waarvoor de Commissie tot Redactie Uw aandacht vraagt. Het zal U allen, oudere- én eerstejaars, langzamerhand wel duidelijk zijn, dat het Corps niet meer is, wat het geweest is. Wij laten in het midden of er iets aan het groeien is, dat over een jaar of wat in staat zal zijn het studentenleven op te vangen en in goede banen te leiden; maar een feit is het, dat het Delftsch Studenten Corp, in den eigenlijken beteekenis van het woord, *niet meer bestaat*.

De Corpsgeest leeft niet meer onder hen, die zich thans Corpsleden noemen; en de ouderen, die het Corps nog wel gekend hebben, zijn ook niet bereid een slappe navolging van dit oude Corps mee in stand te helpen houden.

Lezers, de Commissie tot Redactie heeft de opdracht, een Almanak voor het Delftsch Studenten Corps samen te stellen, d.w.z. een boekwerk, waarin alles, wat in het Corps leeft, tot uiting komt. Dit nu is — het is evident — een absolute onmogelijkheid. Daarom is de Redactie, die zich principieel op het standpunt stelt, dat een zwakke imitatie de situatie nog maar zou verergeren, tot het bovenvermelde besluit gekomen. U begrijpt allen, dat ons dit zwaar valt, en voor velen van U zal het eveneens moeilijk te verwerken zijn.

De Redactie heeft daarom ook gemeend U de mogelijkheid tot het verkrijgen van een iets waardiger uitgave niet geheel af te mogen snijden. Voor een beperkt aantal leden zal daarom een luxe-uitvoering beschikbaar worden gesteld. Zij, die voor deze exemplaren in aanmerking wenschen te komen, dienen dit zoo spoedig mogelijk aan de Almanak-Redactie te melden. De maatstaven, volgens welke men voor de toekenning in aanmerking komt, kan de Almanak-Redactie U moeilijk mededeelen, maar in ieder geval zal als eisch gesteld worden, dat men tegelijk met de opgave een bijdrage inzendt. Dit is noodzakelijk, omdat anders van een ietwat fleuriger uitgave geen sprake kan zijn.

MELDT U VOOR 20 NOVEMBER MET
EEN BIJDRAGE BIJ DE REDACTIE!

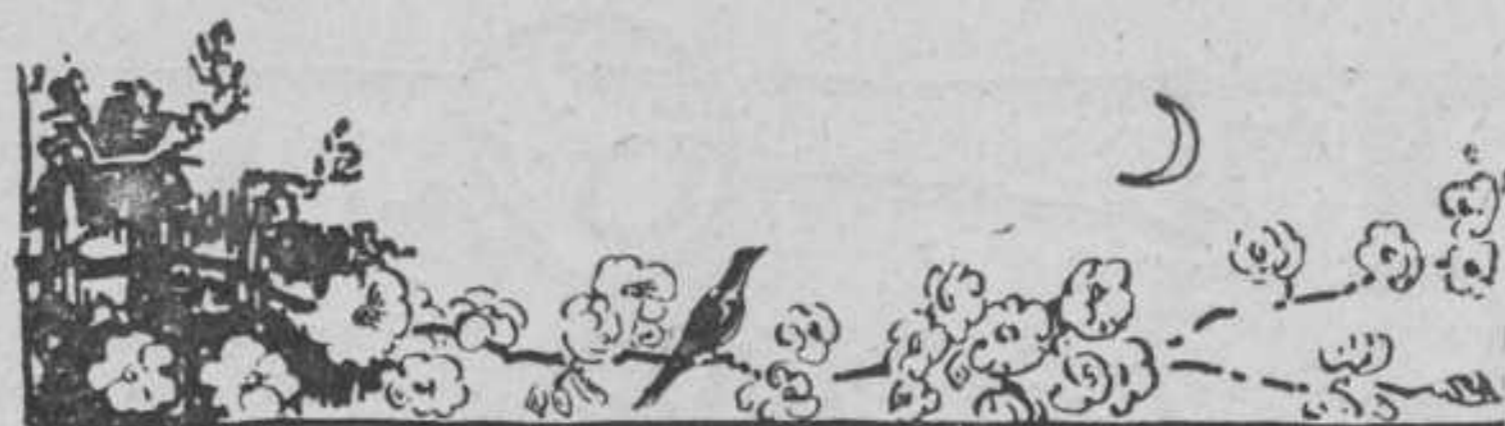
Hoofdredacteur Spiegel

Societeit Phoenix

Delft

Blauwkuip stop Uw antwoord gelezen stop
uitmuntend stop opent wijde mengelperspectieven
stop wees niet bang voor smeile gurrie stop
zend in

Redactie Almanak

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

6. GEDANKEN UEBER GOTT.

(eine Antwort auf der Frage: „Ist das Leben rott?“)

Ein sogenanntes „idiotes Kind“
pfiff wie der Wind:
„vvvvvvvvvvvauauaut.....!“
(fast ohne Laut).

Es stand am Ufer eines Flusses
und lächelte um seines Fusses
bizarre Krümmung (da es sogar
auch körperlich nicht ganz normal war,
trug es spezielle Schuh').

Als plötzlich eine dumme Kuh
von hinten her herantrat
und mit einem grossen „Buh!“
das Kindlein schrecken tat,
fiel es am Boden nieder.

(Wegen der Unvollkommenheit der Glieder
fand es sein Gleichgewicht nicht wieder
nach dem begreiflichen Schwanken
infolge der ersten „Buh!“-Klanken ¹⁾).

Die Kuh, bisher nur an „normalen“ Menschen gewohn, ²⁾
entfernte sich, der Blick voll Hohn.

Ihr Menschen, die obenstehendes gelesen!
Wisst, dass das Leben immer voll gewesen
von solchen traurigen Geschichten.
(Sie sind sozial vom grössten Gewichte)
Man kommt, man sieht, man lächelt, und man geht.....
Doch alles menschliche verweht
wie Rauch.

Der Hauch
des Göttlichen jedoch bleibt überall.
So auch in diesem Fall:
Sowohl im Pfeiffen des „idioten Kindes“,
wie in der Arroganz des dummen Rindes.

¹⁾ vrij voor Klänge.

²⁾ Vrij voor gewöhnt of gewohnt.

(Na het verschijnen van het standaardwerk „Die wirtschaftliche und sozial-politische Bedeutung des einheitlichen Gotteswesens und seiner Verehrung im Lichte der seelischen Ausgleichsprozessen; mit Tafeln und Abbildungen“, door prof dr dr F. A. Feuerhund, Spezialtat beim Reichsausschuss für Religions-rationalisierung, schreef de Kacheleeuw dit geniale critiekje. Feuerhund is een verre verwant van het geslacht Leo Fornax.)

7.
Timpeletom,
tideledom
fütel fütel tât!
Ingfer, tongfer
medimongfer
Afofatoskaad.....

(Ochtendlied van de(n) kachel(1)leeuw)

8. DER MENSCH WIE ER IST.

(damit man's nicht vergisst.)

Ein willkürlicher Mönch namens Schwarz
erfand im Kloster (in der Harz)
das Pulver (im Jahre 1431).

Das war kein Lohn für fleissig
Arbeiten, sondern blosser Zufall.
(So geht's im Leben manchmal.)

Von der Explosion der höllischen Mixtur
furchtbarerschrocken

(es klang wie das Tönen von tausend Kirchenglocken,
und zerstörte das Glas seiner Uhr)

(Hatten Mönche Uhren in jener Zeit?

— ich weiss kein Bescheid.....)

erkannte er im grossen „Bang!!!!!!“

nicht gleich den Millionenklang.

Jedoch, der Mensch ist zäh und schlau und klug;
nichts ist dauernd ihm genug!

So sieht man, dass von der nächsten Generation
des Schwarzen's zufällige Invention
schon kriegerisch verwendet wird —

woran viel Geld gespendet wird.

Wie immer gibt der Bürger Schwarz aus Fallersleben

in dieser Zeit dem Vaterland' sein Leben.

Dazu rufen Krupp, Creusot und Armstrong:

„Our country, right or wrong!“

9. Beste.

JAMMERKLACHT

Qui suis-je, que dans ses jours sombres

je me trouve désenterré?

Accoûtumé à la pénombre

me voilà illuminé!

En poésie ainsi qu' en prose

sans remords, l'homme m'expose. ¹⁾

Je n'aime pas ça, ce jeu banal!

Ne suis-je pas: le Lionpoêle?

(Het bovenstaande werd mij tot mijn stomme verbazing gisteravond door de kacheleeuw om het hoekje van de deur toegestopt. Toen hij wegliep hoorde ik hem evenwel in zichzelf giechelen. Ik denk dus dat hij er niets van meent, en ik zou dus maar op oude manier doorgaan met publiceeren.

Bedankt voor het advocaatje!

tt

M.

¹⁾ Dit was niet goed te lezen. Er kon ook Mom gestaan hebben.

10. Des Kacheleeuws afkeuring van systematische lichaams-oefeningen.

Das Mülleren ist sehr gesund;
wer seit Jahren kugelrund,
wird hierdurch bald muskelhaft
und entwickelt seine Kraft!
Doch wohin wird es uns noch führen?
Muss man sich denn nicht genießen.

wenn man nackt im Zimmer steht
durch offene Fenster die Nachbarin späht?

(Die Fenster müssen offen sein,
denn sonst ist hier die Luft nicht rein)

Ach, seit der Mensch von Gott geschaffen,
gleicht er doch sehr viel noch dem Affen . . . .

Nur den Geist hat er dazu;

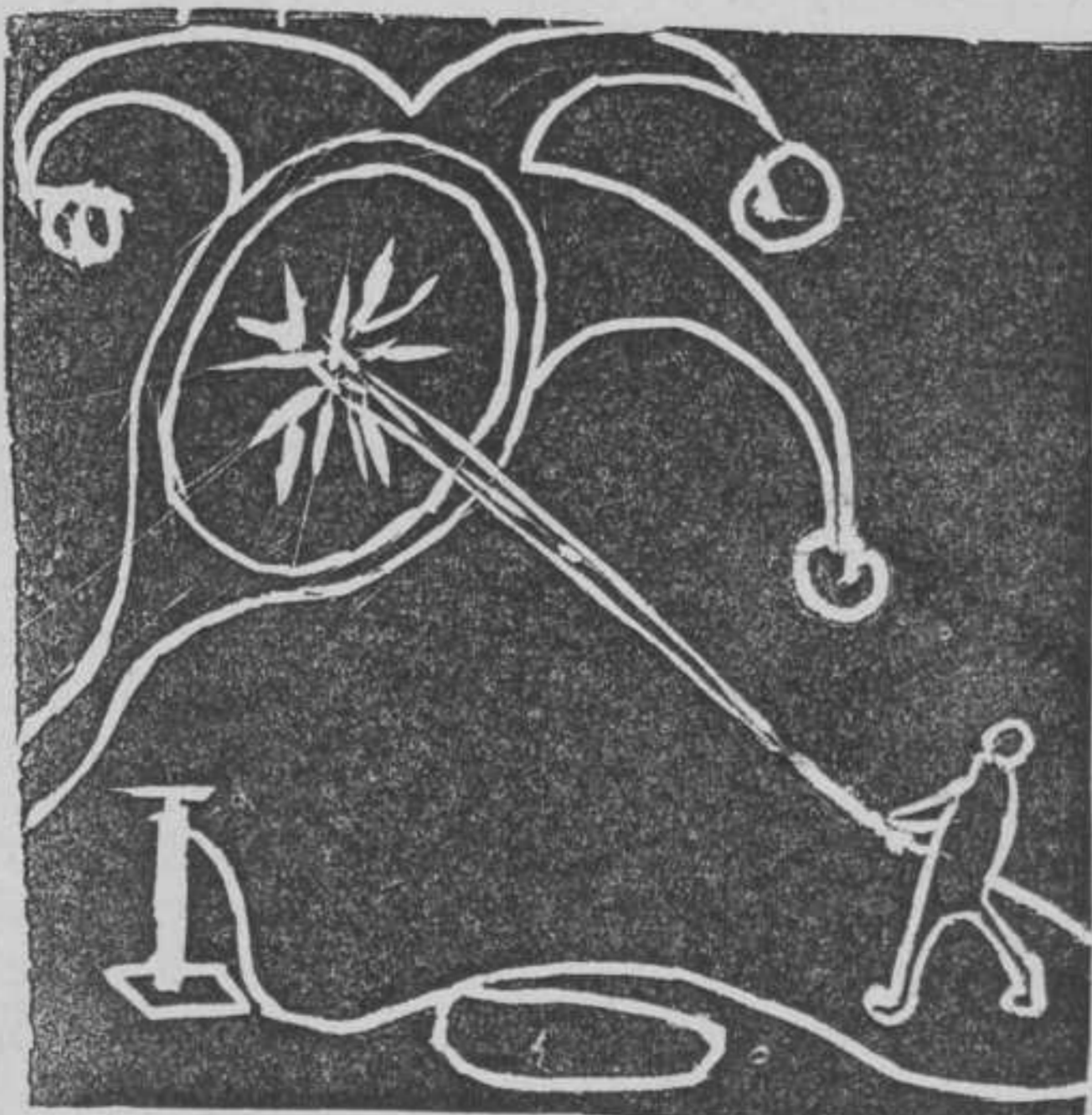
dass er zuviel 'Uebungen tu'

wird den Geist aberatrophieren!

Das kann dem Menschen nicht gebühren,
wird ihn bald ins Ende führen . . . .

Ach, ach, ach, wie schrecklich dumm
ist das ganze Menschentum!

E. P. W., J. LUYTEN.

**PIETEKORT KAN SOMS LASTIG
ZIJN.
DOOR U!**

MEDEDEELINGEN

D.S.M.G. „Apollo”.

Het Bestuur brengt onder de aandacht harer leden dat het hun mogelijk is de vleugel in het Bouwkunde gebouw, Oude Delft 39, te bespelen. Hiertoe dienen zij zich te wenden tot den bibliothecaris. Speciaal de pianospelende leden zal dit een gelegenheid zijn om hun prestaties op de komende kamermuziekavond en het Heerenconcert te praepareeren.

Namens het Bestuur:
P. H. CUPERUS,
Bibliothecaris.

D.S.D.G. „Vrije Studie”.

Dinsdagmiddag 20 October 1946 stelde het bestuur van het D.S.D.G. „Vrije Studie” zich als volgt samen:

W. H. VERLOOP,	President.
H. ASSELBERGS,	Secretaris.
H. M. v. DANTZIG,	Thesaurier.
B. SUURENBROEK,	Commissaris A.
W. P. C. ZEEMAN,	Commissaris B.

Direct na de installatie van het bestuur gaf het blijk van haar activiteit door een vergadering te leiden in de bibliotheek der T.H. waar Prof. Dr H. J. Pos, Hoogleraar in de Wijsbegeerte aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, een voordracht hield over „De mensch als redelijk wezen”.

Ondanks de huidige vervlakking van de ledenmassa van het D.S.C. kon het bestuur zich in een redelijke belanstelling verheugen.

Van alle hoogleeraren was er een enkele aanwezig. Het betoog van Prof. Pos was voor den middelmatigen toehoorder moeilijk te volgen. Een regelmatig bezoek van de lezingen van het D.S.D.G. „Vrije Studie” zal er toe bijdragen, dat ook u in de toekomst een lezing van dergelijk gehalte zult kunnen bevatten.

Een kort verslag van het betoog van Prof. H. J. Pos moge hier nu volgen:

Het onderwijs werd gekozen in samenwerking met de naoorlogsche toestanden die hun invloed ook laten gelden op de filosofie. Vóór de twee wereldoorlogen hield de filosofie zich voornamelijk bezig met de kosmos, de ontwikkeling der wetenschappen, het absolute. Over de mensch op zich zelf bestonden zekerheden die na de oorlogen problematisch geworden zijn. De filosofie wordt dan ook meer anthropocentrisch. De redelijkheid van den mensch, die naar men vroeger meende een evolutieproces doormaakte met een zeker gesteld doel waarin men zich veilig voelde, blijkt dubbelzinnig te zijn.

Zij blijkt te bestaan uit een praktische rationaliteit. Deze was bij de Grieken reeds aanwezig, ontwikkelde zich in de Renaissance en zeer sterk in de 19e eeuw. Men meende toen zelfs het redelijke met het praktisch rationeele te kunnen identificeren. Spreker ziet als de problematiek: de synthese ratio-redelijkheid. De ratio komt echter steeds verder af van de redelijkheid te staan en is te beschouwen als de verloren zoon van de redelijkheid.

Toch ontspringt de technische rationaliteit uit menselijke redelijkheid. Hiermede in verband werd gewezen op het verschil tusschen mensch en dier. De spreker komt dan tot de verantwoording die de mensch heeft zich te bezinnen over de gevolgen van zijn praktische rationaliteit en daarmee tot de theoretische redelijkheid. Dit bepaalt echter nog niet de gehele redelijkheid. Men kan hier niet de verhouding van mensch tot mensch mede bepalen. Dit voert dan tot het begrip ethische redelijkheid, daarmee beamend de waarde van den mensch. Het rekening houden met een ander leidt dan automatisch tot gezinsleven en groepsleven. Het zich verder binden buiten het groepsleven wordt zeer moeilijk en blijkt slechts een ideaal te zijn b.v. van de stoa. De geschiedenis heeft bewezen dat deze binding geen zuivere evolutie is maar zich meer sprongsgewijze ontwikkelt.

De vraag komt naar voren of de redelijkheid slechts een brooze bovenlaag bij de mensch is waaronder hij zijn driften verbergt. Dit wordt door den spreker afgewezen: Redelijkheid is juis: de diepste mogelijkheid van den mensch en alleen moeilijk te verwerklijken.

Slaagt de mensch hierin de redelijkheid te analyseeren als de opklimming van: praktische rationaliteit — theoretische redelijkheid — ethische redelijkheid, hetgeen slechts mogelijk is door een diep geloof hierin, dan zal de mensch zich kunnen opheffen en een betere wereld zal het gevolg zijn.

Tenslotte werden nog enkele vragen beantwoord o.a. van de Heeren Zeeman en Tutein.

Namens het bestuur,
H. ASSELBERGS, Secretaris.

Delftsche Studenten Debating Club.

De D.S.D.C. zal het seizoen openen met een inleiding van Prof Mr J. F. M. Duijnsteer over het probleem der politieke zuivering, op Maandag 4 November om 8 uur 's avonds in de Aula der T.H.

De spreker zal de volgende stellingen verdedigen:

1. De massale zuivering berust op een overspanning van het recht.
2. Zij treft, doordat te zeer zuiver formeele criteria worden gehanteerd, den kleinen man onevenredig zwaar.
3. Het is een levensbelang van de Ned. staatsgemeenschap, dat zooveel mogelijk de bewerkte massale ontwrichting wordt hersteld.
4. In het kader van dit herstel zullen geleidelijk de reeds ingetreden of nog in te treden gevolgen der verschillende zuivering-procedures langs de weg van gratie of anderszins moeten worden ongedaan gemaakt, tenzij gebleken is:
  - A. grof vergrijp aan het leven of de vrijheid van medemenschen.
  - B. daadwerkelijke leiding op groote schaal aan de pogingen om ons volk te nazificeeren of in te schakelen in de Deutsche oorlogvoering.
5. In het bijzonder moet de bestraffing van alle jeugdige delinquenten, ook leden van SS-formaties e.d. onverwijld worden stopgezet, tenzij zij oorlogsmisdadigers in eigen zin zijn. De berechting en bestraffing moet worden vervangen door een regiem, dat uitsluitend gericht is op hun geestelijke terugschakeling in onze samenleving.

Verder heeft het bestuur op haar programma staan, o.a. Prof. Wertheim over Indonesië en het Kamerlid J. Hoogcarspel (C.P.N. de Waarheid).

Het bestuur vertrouwt er op, dat de uitingen van de D.S.D.C. een nog grootere belangstelling zullen hebben dan het vorige jaar en wijst er op, dat men zich op kan geven voor het lidmaatschap op de lijst van de Sociëteit Phoenix of bij ondergeteekende.

Namens het bestuur,
P. J. MUYSKEN,
Secretaris.

D.S.R.V. „LAGA”.

Het Bestuur van de D.S.R.V. „LAGA” heeft zich, op 11 October j.l. als volgt samengesteld:

P. TH. ECKENHAUSEN,	President.
K. F. VALKEN,	Secretaris.
J. VAN DER HOEVEN,	Thesaurier.
H. P. VERSCHUUR,	Commissaris-A.
O. J. VAN DER VORM,	Commissaris-B.

Namens het Bestuur van de D.S.R.V. „LAGA”,
K. F. VALKEN,
Secretaris.

Onderlinge wedstrijden.

Op Donderdag 14, en Vrijdag 15 November e.k. zal het Bestuur van de D.S.R.V. „LAGA” wederom haar traditioneele onderlinge roeiwedstrijden houden op de Provinciale Vaart. Deze wedstrijden zijn open voor leden en donateurs van Laga.

Ingeschreven kan worden op de volgende nummers:

1. Overnaadsche Vier,	6. Overnaadsche Sciff
Hoofdnummer	7. Jaar-Achten
2. Gladde Vier	8. Tub Sliding A
3. Gladde Sciff	9. Tub Sliding B
4. Gladde Twee	10. Achtriems Gieken.
5. Stuurmanlooze Twee	

De lengte der baan zal 600 meter bedragen.

Ploegen die zich voor deze wedstrijden wenschen op te geven kunnen zulks doen op de daarvoor bestemde lijsten, welke op Laga zijn opgehangen.

De inschrijving sluit Vrijdag 8 November e.k. te 17.00 uur. Nadien kunnen er onder geen enkele voorwaarde nog ploegen in het programma opgenomen worden.

Het inschrijfgeld bedraagt f 2,— per persoon. Verschijnt een ploeg aan de start, dan behoeft slechts f 1,— per persoon betaald te worden.

De prijsuitreiking zal plaats hebben in het gebouw der Vereeniging na afloop van de finales op Vrijdag 15 November. Deelnemende ploegen kunnen aanzitten aan het hierna te houden diner op Sociëteit Phoenix; zijn dienen hiervan op de inschrijvinglijst melding te maken.

Namens het Bestuur van de D.S.R.V. „LAGA”,
K. F. VALKEN,
Secretaris.

Studenten Caroussel Vereeniging te Delft.

Het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereeniging te Delft heeft zich op 18 October j.l. als volgt samengesteld:

E. S. Stoop	President
J. E. Waterman	Secretaris
E. A. Fauel	Thesaurier
J. L. Versteegh	Vice-President
G. H. W. Geesink	Commissaris

Namens het Bestuur,

J. E. WATERMAN

Secretaris.

D. S. T. G.

U weet het nu wel langzamerhand dat er wat gebeuren gaat, of kunnen we beter zeggen: ging, want u komt nog steeds niet op TIJD op de repetitie. Daar zijn we al niet meer boos om, maar als er een kleine mogelijkheid bestaat komt u dan wel of vraagt u of kijkt u op het zwarte bord.

Want potverdomme het gelazer moet nu afgelopen zijn. Dat u niet begrijpt dat u zelf een plee slaat tegenover uw dame, waar die u nu al, we weten het heusch wel, tegen zit tegen pochen over het komende festijn!

Verder heeft het Bestuur gemeend een Ereleden-Cabaret te moeten organiseren. Het hoopt hiermede een goede oude Lustrum-gewoonte weer in eere te herstellen. Reeds mochten van talrijke enthousiaste Oudere Ereleden verzoeken worden ontvangen om een nummertje in dit Cabaret te mogen opvoeren.

Iedereen wordt in de gelegenheid gesteld om dit unieke feest, dat zal plaats hebben op 30 November a.s. des avonds om 10 uur op de Sociteit Phoenix, bij te wonen.

Het Bestuur van het D.S.T.G.

H. M. VAN DANTZIG,

Secretaris.

ZEGT HET VOORT!

Delftsche Studenten Voetbal Vereeniging.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Voetbal-vereeniging heeft zich op 15 October j.l. als volgt samengesteld:

J. F. HERBSCHLEB	President
H. F. N. DE RONDE	Secretaris
P. VAN LEEUWEN	Thesaurier
C. K. OTTO	Commissaris A
H. W. BENNING	Commissaris B

Namens het Bestuur,

H. F. N. DE RONDE,

Secretaris.

Delftsche Studenten Rugby Club.

Na de jongste bestuurswisseling d.d. 11 October 1946 heeft het Bestuur van de Delftsche Studenten Rugby Club zich als volgt samengesteld:

J. VAN HEEL	President
P. J. MASTHOFF	Secretaris
E. BOERSMA	Thesaurier
H. W. BUSÉ	Wedstrijdcommissaris
E. F. BUNGE	Commissaris van materiaal

Namens het Bestuur,

P. MASTHOFF,

Secretaris.

REPETITOREN

Dr ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
Repeteert en tenteert Natuurkunde.

Ir O. L. Donker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.

H. A. Lauwerier. Repeteert Wiskunde P₁ en P₂
Inlichtingen: Lindestraat 2 Den Haag.

Ir F. Algie repeteert Mechanica en Electrotechniek.
Inlichtingen: Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (D. n Haag)

Voor
Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Een aloude en
goede MOS
's avonds alleen nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

J. J. PETIT
Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heeren Modes
Heeren Hoeden
Heeren Kleeding

CORPS LEVERANCIER

Joh. Gerbrands

OUDE DELFT 180 A
TELEFOON 624
DELFT

*

SPECIAAL
HEERENKAPPER

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagentschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

VOÛR DEN ETEN

ÉÉN

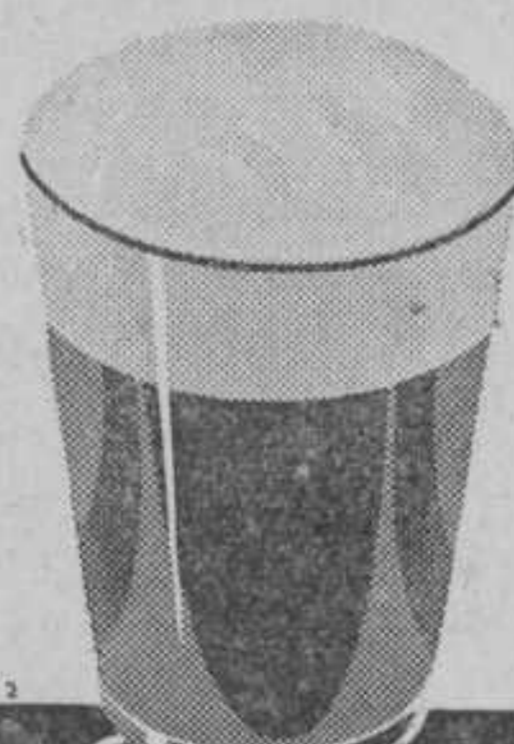
OUDE VLEK

DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ W. VLEK & CO DELFT

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Drukkerij Waltman (A. J. Mulder) - Delft